

Anton toonzetter

In een grote vlaag van altruïsme stelde hij dat alle vrouwen gered moeten worden. Niet dat alle vrouwen verloren zijn, maar een aantal wel. Dat was wel een probleem voor hem: want hij wist het aantal niet en hij wist niet hoe ze te selecteren in die grote bubs. Een zeer goed plan sterft in schoonheid, dacht hij, waarna hij in peinzen verzonk. Op de achtergrond hing aan een muur van zijn huis een schilderij met een afbeelding van Anton Tsjechov, de beroemde schrijver. Het was geen echt schilderij, maar wel de echte Tsjechov. Die had op een dag gezegd dat vrouwen best geschilderd mochten worden. Of hij dacht dat Tsjechov dat had gezegd. En als het nog nooit gezegd was, zou het toch mooi zijn als Tsjechov het had gezegd. En als Tsjechov het toch niet had gezegd, zou die wel blij zijn als het zou worden gezegd. Want zo was Tsjechov wel, die stond garant voor een ferme uitspraak. Zo nu en dan. Maar als het over vrouwen ging altijd. En Tsjechov had wel altijd iets te zeggen over boeren, maar dat slaan we nu wel over, want dat kan Tsjechov zelf veel beter vertellen. O ja, de man met wie dit verhaal begint, heeft als naam Coen Coenen, wat hij zelf wel eens uitsprak als Anton Antonen. Daarmee vernoemde hij zichzelf naar eerder genoemde Tsjechov. (Die zal daar het zijne van hebben gevonden.) Maar onder vrienden werd zijn naam toch immer uitgesproken als 'Coen', hoezeer Tsjechov Coen ook aan het hart ging. In zijn verzonken peinzen was er plots wel een herinnering aan een minuut waarin hij een vrouw had gered. Die nog niet verloren was, maar wel op weg was om verloren te worden.

IIIkeerV\VminIII\III+20